

To spread success

Μήνες τώρα το επιτελείο προπαγάνδας της κυβέρνησης προβάλλει το περιβόητο success story, εμφανίζοντας μια εικόνα της ελληνικής πραγματικότητας εντελώς διαφορετική από την αληθινή. Να όμως που εκ των πραγμάτων εγείρονται... πνευματικά δικαιώματα! Οι κεφαλές της Ευρωζώνης και οι αγορές τις τελευταίες μέρες βάλθηκαν να αποδείξουν ότι το success story διαθέτει ευρωπαϊκά χρωμασμάτα και όχι μόνον ελληνικά.

Επεσαν οι αποδόσεις των ιταλικών και των ισπανικών ομολόγων, έναντι αντίστοιχων δεκαετιών της Γερμανίας. Και -ως γνωστόν- όταν πέφτουν τα spreads, υποχωρεί η ύφεση και

έρχεται η ανάπτυξη. Το έδειξε και μια δημοσκόπηση μεταξύ οικονομολόγων, οι οποίοι απάντησαν ότι προβλέπουν ανάπτυξη 0,2% στην Ευρωζώνη, για το τρέχον τρίμηνο. 0,2 μιν, ανάπτυξη δε! Έρχεται λοιπόν. Στο δρόμο είναι. Όπου να 'ναι, σε λίγους μήνες ή έστω σε λίγα χρόνια, άντε λίγες δεκαετίες, δεν μπορεί, θα έρθει η ανάπτυξη. Ιδού, λοιπόν, το success story αγκαλιάζει, γεμάτο ευγνωμοσύνη, τη μαμά Ευρωζώνη.

Πρόκειται, βεβαίως, περί εικονικής πραγματικότητας. Η ύφεση δεν υποχωρεί, αλλά βαθαίνει. Η ανάπτυξη δεν είναι κοντά, αλλά ακόμη μακρύτερα. Στις χώρες του ευρωπαϊκού Νότου,

ο πληθωρισμός κοντεύει να γίνει αρνητικός. Που σημαίνει ότι δεν κυκλοφορεί χρήμα. Και δεν κυκλοφορεί, επειδή δεν υπάρχει.

Στη χώρα μας η ανεργία σπάει το ένα ρεκόρ μετά το άλλο, τα λουκέτα στα καταστήματα συνεχίζονται, οι εξαγωγές παραμένουν καθηλωμένες, ενώ ο σοφός Στουρνάρας, αφού ανακάλυψε 20 δισ. ευρώ κρυμμένα σε ντουλάπια, μπαούλα και στρώματα, επιμένει στην άρση της απαγόρευσης των πλειστηριασμών για την πρώτη κατοικία.

Στην Ισπανία η φούσκα των τραπεζικών δανείων έχει σκάσει παταγωδώς και οι κατασχέσεις σπιτιών

δίνουν και παίρνουν. Ακόμη και στη (μάλλον ωφελημένη από την ύφεση του Νότου) Γερμανία, όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι δυσκολεύονται να τα βγάλουν πέρα και για πρώτη φορά ένα σεβαστό ποσοστό δήλωσαν αδυναμία να πάνε διακοπές.

Virtual reality είναι λοιπόν το success story. Απότοκο της «δημιουργικής λογιστικής». Η οποία μπορεί μεν να γνώρισε δόξες επί κυβέρνησης Σημίτη, αλλά αποτελεί πλέον... ευρωπαϊκό κεκτημένο. Όπως οι ημέτεροι φωσφίτες κατάφεραν (δημιουργικά) το έλλειμμα να το εμφανίσουν ως πλεόνασμα, έτσι και οι αγορές επιχειρούν (με την ίδια δημιουργικότητα) να εμ-

φανίσουν την ύφεση ως ανάκαμψη.

Δεν είναι, συνεπώς, της κυβέρνησης Σαμαρά το δημιούργημα (δηλαδή, το ανοσιούργημα) του success story. Για ντιρεκτίβα των δανειστών μοιάζει. Από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τους λοιπούς κερδοσκόπους προέρχεται αυτή η επιχείρηση παραπλάνησης. Εργαλεία της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας χρησιμοποιούνται. Το κρέας, ψάρι. Τόσο απλά, τόσο εύκολα, τόσο απροσχημάτιστα. Διότι οι άνθρωποι που διαφεντεύουν τις τύχες των λαών της Ευρώπης, συνοδοιπόροι αν όχι συνεταίροι των αγορών, εκτός από αδίστακτοι λήσταρχοι αποδεικνύονται και κοινοί ψεύτες.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Η πολιτική ανυπακοή της Ισλαμικής Αδελφότητας

Δρ. Ευάγγελος Βενέτης

Έλαβε χώρα η πολυαναμενόμενη επέμβαση του στρατού στις δύο πλατείες του Καΐρου. Διαλύθηκαν οι δύο καταυλισμοί των Αδελφών Μουσουλμάνων σε αυτές με ποταμό αίματος. Τήρησε ο στρατός τον λόγο του. Άραγε επέστρεψε η τάξη και ασφάλεια στην Αίγυπτο; Σε καμία περίπτωση. Αντίθετα, όπως και στην περίπτωση του πραξικοπήματος του Στρατηγού Σίσι λίγες εβδομάδες πριν, αντί να διασφαλισθεί το συμφέρον της Αιγύπτου, ο στρατός πέτυχε το αντίθετο, «ρίχνοντας λάδι στη φωτιά» και πολώνοντας στο έπακρο το πολιτικό σκηνικό.

Παρόμοια σήμερα το μόνο που κατάφερε το στρατιωτικό κατεστημένο της Αιγύπτου ήταν να ανατρέψει τα όποια επικοινωνιακά οφέλη είχε αποκομίσει από το Πραξικόπημα, δηλ. να χάσει την στήριξη των φιλελευθέρων Δημοκρατών, όπως δηλώνει η παραίτηση Μπαραντέι από την Αντιπροεδρία, να θέσει σε κίνδυνο την ασφάλεια των χριστιανών της χώρας, να συμβάλει σε μία ευρύτερη εξέγερση των Ισλαμιστών και σε άλλες πόλεις της χώρας και κυρίως να θέσει την χώρα υπό καθεστώς στρατιωτικού νόμου για ένα μήνα. Ταιριάζει κάτι τέτοιο, θα έλεγε κάποιος, σε ένα στρατοκρατικό σύστημα, ιδίως μετά από ένα πραξικόπημα και μία στρατιωτική διακυβέρνηση.

Ωστόσο δύο πράγματα φαίνεται να αγνοεί ο στρατηγός Σίσι: αφενός ότι μετά την Αραβική Άνοιξη και την έννομη εκλογική νίκη τους, οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι δεν είναι διατεθειμένοι να γυρίσουν σπίτι τους, όπως συνέβαινε στο παρελθόν. Αφετέρου ότι η Αίγυπτος βρίσκεται στα πρόθυρα ολικής κατάρρευσης μετά από πολυετή πλέον εσωτερική αστάθεια.

Η Ισλαμική Αδελφότητα από την πλευρά της ανέμενε την σημερινή έκβαση της εξέγερσής της με την αιματηρή επέμβαση του στρατού. Θεωρεί εαυτήν κερδισμένη στρατηγικά και επενδύει στα

θύματά της βάσει της ισλαμικής αντίληψης, ότι με το αίμα των μαρτύρων της «ποτίζεται το δέντρο της ισλαμικής παλιγγενεσίας.»

Η σημερινή υποχώρηση των Ισλαμιστών από τις δύο πλατείες του Καΐρου με τον τρόπο που έγινε έβγαλε προσωρινά κερδισμένη την Αδελφότητα στο εσωτερικό της χώρας, κατεβάζοντας περισσότερο κόσμο στους δρόμους και άλλων πόλεων και αναγκάζοντας τον στρατό σε περισσότερα μέτρα. Προφανώς η πολιτική ανυπακοή της Αδελφότητας αποφέρει καρπούς, δηλ. την αστάθεια της Αιγύπτου που αποτελεί μέτρο πίεσης στο στρατό προς εξεύρεση πολιτικής λύσης στο δικασμό της Αιγύπτου. Προς το παρόν η πολιτική ανυπακοή για τους Ισλαμιστές είναι το μέσο διεκδίκησης της πολιτικής νομιμότητας στη χώρα και εκτείνεται με την μορφή απεργίας σε κάθε τομέα της οικονομίας.

Ο στρατηγός Σίσι πρέπει να αναθεωρήσει την στρατηγική του έναντι των Αδελφών Μουσουλμάνων και από κατασταλτική-στρατιωτική να την μετριάσει σε συμφιλίωτική-πολιτική. Είναι εφικτό κάτι τέτοιο αυτή την στιγμή;

Είναι, αν και ομολογουμένως όσο περνάει η ώρα είναι λιγότερες οι πιθανότητες πολιτικής συμφιλίωσης. Ο στρατηγός Σίσι καλείται να κατανοήσει ότι το ενδεχόμενο ισλαμοποίησης της χώρας από το νόμιμα εκλεγμένο πρόεδρο της πρέπει να αντιμετωπιστεί πολιτικά και όχι με πραξικοπήματα. Ο Σίσι καλείται να δράσει ως πολιτικός και όχι ως στρατιωτικός.

Διακινδυνεύει την σταθερότητα της χώρας του, διότι η πολιτική ανυπακοή των Ισλαμιστών δεν αποκλείεται να μετατραπεί σε ένοπλο αγώνα, καθώς οι Ισλαμιστές της Αιγύπτου δεν είναι μόνοι και τυγχάνουν ιδεολογικής υποστήριξης στον ισλαμικό κόσμο. Ο Σίσι δεν έχει πολύ χρόνο στη διάθεσή του...

ΤΟ ΒΗΜΑ

Παράνομοι μετανάστες και κράτος δικαίου

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η παράνομη μετανάστευση αποτελεί ένα μείζον πρόβλημα για τη χώρα μας. Ένα πρόβλημα, που παρά την κρίση επιτείνεται συνεχώς λόγω και της αναταραχής που επικρατεί σε χώρες της Νοτιοανατολικής Μεσογείου. Η διαχείριση του προφανώς ούτε εύκολη είναι, ούτε και αποτελεσματική, αν δεν υπάρχει η συμβολή των γειτονικών χωρών και η βοήθεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όσο δυσβάστακτο βάρος όμως κι αν σηκώνει η χώρα μας, δεν σημαίνει ότι μπορεί να απεμπολήσει βασικές ανθρωπιστικές αρχές στην αντιμετώπιση των μεταναστών που βρέθηκαν παράνομα στην Ελλάδα.

Τα κέντρα προληπτικής κράτησης που δημιουργήθηκαν τον τελευταίο χρόνο ως μια γραμμή άμυνας στην ανεξέλεγκτη εισροή των μεταναστών στις πόλεις και ιδιαιτέρως στο κέντρο της Αθήνας, μπορεί να προσφέρουν μια διέξοδο, αλλά δεν δίνουν λύση στο πρόβλημα. Κινδυνεύουν μάλιστα λόγω των ασφυκτικών συνθηκών κράτησης, να μετατραπούν σε εστίες έντασης, όπως έγινε πρόσφατα στην Αμυγδαλέζα, με απρόσμενες συνέπειες.

Πολύ περισσότερο μάλιστα, όπως διαπιστώνει ο Συνήγορος του Πολίτη στην έκθεσή του, που είδε χθες το φως της δημοσιότητας, όταν «έχουν μεταβληθεί σε ιδιότυπες φυλακές λόγω του μεγάλου και συνεχώς διογκούμενου αριθμού κρατούμενων, με συνέπεια η αστυνομία να αδυνατεί να εξασφαλίσει συνθήκες που να διασφαλίζουν τα θεμελιώδη δικαιώματά τους».

Είναι απόλυτα αναγκαίο λοιπόν, παρά τα πενιχρά μέσα που διαθέτουμε και με την αξιοποίηση όλων των δυνατών κονδυλίων από την Ευρωπαϊκή Ένωση να βελτιωθούν

οι συνθήκες κράτησης, να εξασφαλιστούν τα στοιχειώδη δικαιώματα των κρατούμενων, ώστε να εξαιρεθούν οι εστίες αναταραχής, αλλά και να σταματήσει η δι-απόμρευση της χώρας μας από συνεχή δημοσιεύματα του διεθνούς τύπου.

Κυρίως όμως, όπως επισημαίνει και ο Συνήγορος του Πολίτη, πρέπει «η κράτηση να περιοριστεί στο απόλυτα αναγκαίο χρονικό διάστημα» και να βρεθεί τρόπος να επισπευσθεί η διαδικασία απέλασης και επιστροφής στην πατρίδα τους.

Εύκολες λύσεις προφανώς δεν υπάρχουν. Οφείλουμε όμως να αποδείξουμε ότι είμαστε κράτος δικαίου και ότι έχουμε τον ίδιο σεβασμό για τους συνανθρώπους μας, ακόμα κι αν έχουν αναγκαστεί να παρανομήσουν, για να διεκδικήσουν κι αυτοί το δικαίωμα σε μια καλύτερη ζωή...

Η διαχείριση Ομπάμα... θριαμβεύει

Οι θιασώτες της διαχείρισης Ομπάμα δεν προλαβαίνουν να μετράνε χαστούκια από τα μαντάτα που καταφτάνουν από τις ΗΠΑ και κάθε άλλο παρά επιβεβαιώνουν ότι το μείγμα που εφαρμόζει η αμερικανική κυβέρνηση ευνοεί έστω κατ' ελάχιστο τους εργαζόμενους. Ακόμα κι αυτά τα επίσημα στοιχεία που ως γνωστόν δεν αποτυπώνουν επακριβώς τη ζοφερή πραγματικότητα που βιώνει η μεγάλη πλειοψηφία του αμερικανικού λαού, δείχνουν

πως είτε έτσι είτε αλλιώς, με όποιο μείγμα διαχείρισης της κρίσης δηλαδή και της αναμικτής ανάκαμψης, ο λαός εξακολουθεί να βυθίζεται στη μαύρη φτώχεια.

Απογοητευτικά χαρακτηρίζονται τα στοιχεία που αφορούν στην απασχόληση τον Ιούνιο, καθώς προστέθηκαν μόλις 162.000 θέσεις εργασίας, αριθμός χαμηλότερος από τις προβλέψεις οικονομολόγων και πολύ χαμηλότερος από τις πιο αισιόδοξες προβλέψεις για 225.000 θέσεις

απασχόλησης. Ταυτόχρονα, οι μισθοί μειώθηκαν, η εργάσιμη εβδομάδα συρρικνώθηκε σχεδόν για όλους.

Ο αριθμός των μακροχρόνια ανέργων παρέμεινε σταθερός στα 4,2 εκατομμύρια άτομα. Σημειώνουμε εδώ ότι στις ΗΠΑ δεν θεωρείται άνεργος όποιος δουλεύει έστω και μία ώρα τη βδομάδα. Υπάρχουν επίσης ακόμα 988.000 - ανεπισημώς ο αριθμός αυτός αυξάνεται κατά πολύ - άνεργοι που έχουν ουσιαστικά παρατη-

θεί από την προσπάθεια να βρουν δουλειά, δηλώνουν πλήρως απογοητευμένοι και ότι έχουν αποσυρθεί από την αγορά εργασίας.

Ένα χρόνο πριν ο σχετικός αριθμός που κατέγραφαν οι έρευνες ήταν 852.000. Ο αριθμός των ατόμων που εργάζονται με μερική απασχόληση αυξήθηκε κατά 19.000. Ταυτόχρονα, οι μισθοί έχουν μπει στον πάγο, ενώ καταγράφεται και μια μείωση των μέσων ωριαίων αποδοχών κατά 2 σεντς.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ